

[Kristen Amby.]

mindre end i Landkommunen, og hvor der er andre Former for Beskatning. Jeg er bange for, at Retfærdighedens Gudinde, der maaske lige har smilet lidt over Ministerens fortræffelige Idé: at behandle Folk, der er økonomisk ens stillede, ens, græder en Smule, naar hun ser nærmere paa, hvordan Ministeren har udført det i Praksis.

Nu kunde Ministeren jo trøste Skatteyderne i Hovedstaden med, at da der i Hovedstaden kun skal udskrives 21,1 Mill. Kr. i fælleskommunal Skat, og Kommunens Udgifter gaar ned med 24,6 Mill. Kr., bliver der mindre Skat for dem at betale — det er Ministeren inde paa bl. a. Sp. 2945 —, men Ministeren kan dog vel her ikke se bort fra de 9,1 Mill. Kr., der skal betales i Ejendomsskatter. For en stor Del kan disse Skatter overvælttes; det vil betyde stigende Husleje, og om det er Skat eller Husleje, Byrden kan trykke lige haardt. Ganske bortset fra de 4 Mill. Kr. i Formueskat skal Borgerne herinde af med 6,2 Mill. Kr. mere i Skat. Er det rigtigt, hvad Ministeren siger, at Hovedstaden faar en Nedsættelse af sine Udgifter paa 27 pCt., saa er det sandelig ogsaa rigtigt, at den samtidig faar en Forhøjelse af sine Skatter paa 33 pCt., altsaa en Stigning paa 6 pCt. Saa kunde Ministeren sige: Ja vel, men i Statsskatten har vi allerede den ensartede Beskatning, en Beskatning, hvorved der ikke tages Hensyn til, om Indtægten er tjent det ene eller det andet Sted. Det er naturligvis rigtigt, men der var maaske dertil at sige, at den, der bor i en By, fornemmelig Hovedstaden, faar en større Andel i de Goder, som opnaas gennem Statsskatten, end den, der bor ude paa Landet. Bl. a. er de kulturelle Goder lettere tilgængelige i Byerne, specielt Hovedstaden, og alle Landets høje Skoler ligger fornemmelig i Købstæderne.

Men ser man paa Forholdet mellem Ejendomsbeskatning og Indkomstbeskatning i en Landkommune, viser det sig, at Ministerens Forslag snarere forstærker end formindsker den skattemæssige Ulighed mellem Indtægter, der fremgaar af Erhverv uden for Besiddelse af fast Ejendom, og Indtægter, der fremgaar af Besiddelse af fast Ejendom, fornemmelig Landejendomme. Sker der i en Kommune en Lettelse paa $\frac{1}{5}$, altsaa 20 pCt., i Kommunens Udgifter, vil det, hvor Skattepromillen ligger omkring Gennemsnittet, altsaa mellem 5 og 6, for en skattepligtig Indtægt paa 3000 Kr. betyde, at Lettelsen

bliver nogenlunde lig det, der skal betales i fælleskommunal Indkomstskat, og for saa vidt vil den, der faar denne Indkomst gennem Besiddelse af Ejendomme, faa den samme Skattelettelse som den, der faar den ad anden Vej. Men ser man paa Ejendomsbeskatningen, viser det sig, at man i hvert Fald skal op paa omkring 17 i Grundskyldspromille, før vedkommende faar en Lettelse, der andrager mere end det, han efter Skattebestemmelserne skal betale til Udligningsfonden. Det siger jo sig selv, at hvis det kun var Grundskyld, skulde man helt op paa 20. Nu ved jeg nok, at Fradraget med Hensyn til Ejendomsskyld er noget større, end det bruges i Kommunerne, nemlig 10 000 Kr., saa jeg tror, man kan anslaa det til omkring 17. Altsaa, Grundskyldspromillen skal være omkring 17, før en saadan Skatteyder faar nogen Lettelse; ligger Grundskyldspromillen paa omkring 14, faar man snarere et Tillæg. Derimod skal den, der udelukkende tjener sine Penge gennem Erhverv af anden Art, ikke betale. Det vil sige, at Ministerens Forslag snarere forstærker end formindsker den Ulighed, som det, efter hvad han selv siger, var hans Idé at faa ud af Verden, idet nemlig Mennesker, der er økonomisk ens stillede, skal behandles ens.

Naar jeg nu har sagt saa meget imod Ministerens Forslag, saa er der en Ting, jeg nok kunde have Lyst til at give ham en Kompliment for, og det er for § 20, i hvert Fald for den Tendens, der heri ligger til skattemæssigt at behandle Forsørgeren mildere end Ikke-Forsørgeren. Der er vi enige med Ministeren, og det har ogsaa mange af mine Meningsfæller givet Udtryk for før, men jeg synes nok, at Ministeren under Begrebet Forsørgere kunde have medtaget den Mand eller Kvinde, der forsørger sin Moder eller sine Søskende. Jeg ved ikke, hvorfor man kun skal kaldes Forsørger, naar man har enten Børn eller Hustru at forsørge. Det kan da ogsaa være Slægtninge eller andre, man har Forsørgerpligter over for, og saa vilde det være rimeligt at lade den mildere Skatteberegning komme i Betragtning over for dem.

Derimod er jeg ikke saa glad for § 21, hvori der gives Finansministeren en Beføjelse til efter Udligningsfondens Behov at forhøje — man taler ogsaa om at nedsætte, men det vil jeg dog se, før jeg tror det; det plejer jo ikke at gaa saadan, at Skatterne gaar nedad, men dertil faar Ministeren altsaa ogsaa Beføjelsen. Jeg er ikke glad, siger jeg, for den Beføjelse, Ministeren